

4.

År detta baca land? År detta christina lagar?

Hantera folk som djur, behandla dem som slavar,
På golvet i en vör, där får man slä sig ned,
Det brukas i arrest, så är en fånges sed.

5.

Nti mitt fångeke, ett fönster som mittöga,
Där solet blicker ner ifrån sin himmel höga.

Där solet blicker ner på minge tusen sitt,
Ett galler fjunderförs som spindelauß så tätt.

C.

Om jeg det hade visst i mina ungdomsdeger,
Då hade jeg ej behöft att lyda folket som slavar.
Då hade jeg ej behöft att lyda svenska tull,
Tog den som det försökt av skräck och ängelauß flyg.

7.

Nu slutar jeg min sang, uppå min tafla skrifven,
Den sjelf jeg diktat har i den förlidne tider.
Här i den blästra cell har ingen glädje bo,
Blott ledramhet och kval, och ödelyhet sistor.

Slut.

Hem

Klockarfar.

1.

Klockarfar, han shall allting bestyra,
Lära barnen att trå och trå det är fyra.
Utom honom man kan ej lära att stafva,
Utom honom man kan ej folket beagrafa.

2.

Föds ett barn si frågas: Hvad shall det lesta?
Gå till klockaren han måste allting ju veta,
Om ett par sig i åkta ständt begifver,
År det klockaren som broöllepsiö, sonne skrifver.

3.

Får med sjukdom för sina synder man drata,
Gå till klockaren han shall dig nog kunna hela.
Om processer och annat otoga mca äger,
Gå till klockaren och hör hvad han säger.

H.

Han shall veta vad för alla slags sorger,
Umpa barn skall han humma, samt spela orgel.
Det är han som skall hålla handbok åt presten,
Och vid grafen, är det det han som fir resten.

5.

Hvarje söndag shall han predikstolen damma,
Klockare och klockare är det samma;
Hon i lösa skall kenna myaste madan,
Lagga barn shall han på Lancaster metoden.

6.

Han åt prosten shall viga tionde sonöret,
Brakpa och äsen åha med till förhört.
Prost och kaplan han såka shall att förlika,
Och vid missfall det händer han får föredika.

7.

Ugentings, nej intet får han försomma,
Dör en gubbe så brister klockaren hans gumma.
Han shall föra en både dansen och leken,
Och vid hovet är det han som skrysteken.

8.

Han shall vara med från början till slutet,
Skall det skjutas, släpper klockaren till knutet.
Han shall vara en hjälpe för gamla och unga,
Fransför allt shall han vara duktig till sjunga.

9.

Men idag är hans belaste årend.

9.

Överalts är klockaren framme och påder,
För man lindverk shall han på tunnen slå äder.
Men idag är hans belaste årend,
Att lyckönska er Silverstjärnor i Värend.

Slut.

Skalbång.

1.

När vi sitter i vår bänk, och det heter aftentänke!
Genast höja vi handen, Då det den och annat mera.
Den fört svart hitta han, Han är duktig han minnsam.

2.

Vår om flitig, var nu snäll, Ifrån morgon och till kväll!
Så plärmennar after seger Gud ske befri mamma oga!
Här i skolan vi och hä, Samma lärdom höra ja.

Röhma!

3.

Röhma kultor och se på A.B.C. och tafforsmå.
Höra talas och berätta, Om Guds verk, Och var det rättat.
I vår skolas lärdomböjd, Kvart fjärtas bästa föjd.

Slut.

Sannolikt författad på 1860 talet.

Efter anteckningar av f.d. Fäthskalle's Thorsen. Utkröld.

1.

Jungfrun gingo sig på högande berg,
 Tills att skäda ett gallene haf,
 Där fick hon se ett ^{nde} gunja skepp,
 Ut i gallilallila uti hoppasen,
 Som fullt af gofvar var.

2.

Det var den synete greven, som uppe skeppet var,
 Han ville den jungfrun trofva sig, så ungen som han var.

3.

Och ungersven had sin aldra, sin aldra häxaste sin,
 Han ville lite bortresa, och komma snart igen.

4.

När tre är var förgävna, kom ungersven igen,
 Så frigjorde han, här jader sin ^{minne}. Nu mår aldrakäxaste

5.

Du har varit så länge bortster, idag står din häxaste bond,
 Och hvem kan blija vännen din, det vet allme quod.

6.

Och ungersven gingo i kammeren in, han kammer all ^{husor}, sitt her,
 Så gängar han sig till bröllopsgård, ja allt är som bröllopet ^{står}.

7.

7.

Fann,
 Så tager han bonden i möhrita hand, han dansade galget åking,
 Si sakta som de dansade, så blekmade hon på kind.

8.

Ja huaför är du si bleker, och icke något röd,
 Ja, de hafva ej talat ranningen, de ha sagt att du var död.

9.

Och ungersven gingo i kammeren in, sätter dörren i lås efter sig,
 Så sätter han sig på en förgyllande stol, till att skrifa ett längd ^{bry}

10.

När brevet var skrivit, och timmen var förlie, ^{ly.}
 Så drager han ut sitt förgyllande svärd, och ränner det i ritt

11.

När bladet hörjapina, som stridet strömmar ned,
 Så lyckas han upp sin kammerdörr, och had sköne jungfrun se,

12.

Ach hör ni flickor allom, här sorgligt det är,
 Att dela med falsk tunga, och hafva en arman här.

13.

I himmelen, i himmelen, i himmelen tröja port,
 Där för du är gång soara fö,
 Ut i gallilallila, uti hoppasen,
 För hur illa du har gjort. Slut.
 efter anteckningar af af Fallanders (minne)
 Klipperöd, Väderöd. ^{Utan}

Liten Karin.

1.

Och liten Karin tjente, På unga kungens gärd,
Hon lyste som en stjerna, Blund alla tärnor små.

2.

Hon lyste som en stjerna, Mitt bland de tärnor små;
Och unga kungen talte, Till liten Karin så:

3.

Ach! Hör du liten Karin, Säg vill du blixa min,
Gra hästen och guldsadeln, Den vill jag gifva dig.

4.

Gra hästen och guldsadeln, Den passar jag ej på,
Gif dem din unga drottning, Låt mig med åran gå.

5.

Och hör du liten Karin, Säg vill du blixa min,
Min rödaste guldkrona, Den vill jag gifva dig.

6.

Min rödaste guldkrona, Den passar jag ej på,
Gif den din unga drottning, Låt mig med åran gå.

7.

"Och hör du liten Karin, Säg vill du blixa min,
Mitt halva kungarike, Det vill jag gifva dig."

8.

Ditt halva kungarike, Det passar jag ej på,
Gif det din unga drottning, Låt mig med åran gå.
9.

"Och hör du liten Karin, Vill du ej blixa min,
Så skall jag låta sätta dig, I spiketunman in."

10.

Och vill du låta sätta mig, I spiketunman in,
Guds englar omi, de se att jag, Oskyldig är det till.

11.

De satte liten Karin, I spiketunman in,
Och konungens små svenner, De sullade henne kring.

12.

Da kom därför från himmelen, Frå hvita duvor ned,
De tago liten Karin, Och stral så leff där tre.

Slut.

Treunne förra rosor.

1.

Dig vill jag älska, dig svår jag min tro,
I lust och i sorg al i nöd,

Vi skala till sammans både legga och ho,
För evigt i liv och i död.

2.

På dig jag tänker både först och sist,
I mina tankar du ständigt shall bli.
Som trevne svin rosor uppå en kuist,
Så växa och blomstra vi.

3.

Bortvissnar den era om sommaren här,
Bortvissnar den andra vintern.
Vi kunnas ej skiljas dyra vän,
Vi kunnas ej skiljas vi treå.

4.

För galler solen från himmelen ner,
Förrän man mig drager från dig.
Ja, stads skull du blixti min venna vän,
Doch aldrig sät glöms du af mig.

5.

Kan jeg få jorden ej blifva din boud,
För jag ej har kult dig "min."
Där end nu maha diruppe hos Gud,
Där är jeg fri evigt din.

Slut.

Fogeln fra sin apelgren.

1.

Det var en söndagsmorgon, då solen fagert sken,
Der satt en liten fogel, sjöng på en apelgren,
Hvad behöfver du att förja för, den vän som du har här,
Du kan väl få en en annan, som mycket bättre är.

2.

Ach hör du liten fogel, hvad jag vill säga dig,
Hvad var det för en visa som du nu sjöng för mig.
Frår du att jag kan glömma bort, den vän som jag har här,
Då hade jag aldrig velat, hvad trogen härlik är.

3.

Den andre söndagsmorgonen, då solen fagert sken,
Då sjöng den samma fogelen uppå sin apelgren.
Hvad behöfver du att förja för, den vän som du har här,
Vet inte du att himmelen så schön som jorden är.

4.

Ach hör du liten fogel hvad du kan sjunga väl,
Du kan ju sprida glädje och tröst uti min själ.
När sommet blifver dystert och tiden syns mig lång,
Då vill jag gå i lunden och höra fogelsång.

Bm

Bm

5.

Nu vill jag inte tänka uppå min före vin,
Slätt inte flera trair jag fälle shall för den.
Men ständigt vill jag vänta uppå ett engelbad,
Som förer mig till himmelen, till vännen och till Gud.

Slut.

Vilhelms.

1.

Vilhelm lille minns du inte, Den förste gången vi taltes vid
Uti min faders rike honing, Det var den förste gång jag skräckte

2.

Uti min faders singa honing,
Där var väl tiden slätt aldrig lång.
Der mötte mig alls inga droger,
Ej heller något mutgångs-trång.

3.

Men sen jag kom ut ifrån min fader,
Ja till att söka mig själf om bröd.
Hör möter mig så många sorger,
Allt sedan dess har jag lidit nöd.

Wm

4.

Der mötte mig en otrogen gosse,
Han hade väst tänkt att vara mig.
Men så litig honom fara,
I skogen bland de vilda djur.

5.

I galta sju är jag här här befat,
Förutan vänner, förutan fröst.
I glädjin har man många vänner,
Men i sorgen har man ingen fröst.

6.

Mina vänner de går på gatan
Men ingen af dem känner mig.
Men jag hoppas på Gud fader,
Att han icke förskjuter mig.
Men jag hoppas på Gud fader,
Att han icke förskjuter mig.

Slut.

Wm

Emmas första häckel.

1.

Men se hvad himlen strålar blå och blå,
 Tänk den som minnen anun ginge gå,
 Att hörn näktergalens sing i kväll,
 Sek sota mamma bara du är snäll.

2.

Så talte här den sköna Emma myrs,
 Och tryckte så på moderns kind en kyss,
 Men pappa hörde hvad hennes gunstling bad,
 Lät flickan gå, han till sin gemma sad.

3.

Vid moderns ja, den sköna Emma tog,
 Och hatt och handskar i en leklik ton tog.
 Men far och mor de gingo bida med,
 En ganska god, men dock en tråkig sed.

4.

Så gingo de till villan der du vet,
 Och där blev lille Emmas kind så het,
 Skön och medslagen uti sommernatt,
 Hon gick alltö mörmore dör fägeln satt. (näktergalen)

5.

Och pappa då han genast gör sin rund,
 Men vändes om allt för en liten stund.
 Han glädsigt sade: Kom så här du se,
 Här näktergalen fängas ett tu tor.

6.

Sen gingo de bakom den gröna häcke,
 Det såg de Emma stå så skön, så täckt.
 Med näktergalen, med en ungers ven,
 Som kyssao gaf och kysser fick igen.

7.

Och fram förskräckt slog sina händer hop,
 Hon ville genast gifva upp ett röf.
 Men pappa sade: Kugna dig Sofi,
 Vi hörn näktergalen äfven vi.

8.

Men hvad trod du att seken här till slut,
 Förinnan årets dagar runnit ut,
 Då gingo Emma att sta bort sin till,
 Ty hon vill höra näktergalen över kväll.

Herr

Herr

9.

Det var en gång då kärleken var ren,
Så ren som hvila biljor på sin grus.
Nu hilla och hulda blommor värsnet här,
Och endast endast kärleken står kvar.

10.

Han för skall smärta jämst härinne bo,
I detta hvel jag finnel ingen ro.
Jo, blott att pleja detta soma bröst,
I hela verlden har jag ingen bröst.

11.

Ach snart, ach snart skall böjan ligges ner,
I nom den gröna kullen där döden.
Och hvile dor en sommardag söt, så säll,
Till klockan slagit har sin sista kväll.

12.

Fareäl, fareäl, du är mitt allt, fareäl,
Du är mitt liv, du är min hela själ.
Fareäl, fareäl, min stämma blir så mätt,
Des kvistning knepfast höos i stille natt.

Slut.

Kvilleten skilmed från anden i dena sångs böjan och sangens
slut.

Mör

Sommaren!

1.

Sommaren är kommen allt är tyet och stille,
Men åt mitt hjerte har sorgen sig inställt.
O, jag var så väl klaga, att jag ensam är,
Vännen som jag älskar har en annan här.

2.

Aldrig har jag älekat någon någon högt som dig,
Ty mitt renas hjerte det har ej delat sig.
Kom, o hulda flicka, slut dig till mitt bröst,
Gif den förra vinnun åter igen sin fröst.

3.

O, flicka har jeg brutit något emot dig,
Kan du väl förlita och åter älska mig.
Kan du evigt glömma mig utan ditt svin,
Kan jeg ej få vara lille vänne din.

4.

Vissl har jeg gratit ömt minmoders död,
Jag har äfven gratit för min broders död.
Men aldrig har jeg sorgt som för dej min lille vän,
Men vi rikas åter hos Gud i Himmelar.

Mör

5.

Där får vi alla svara hoor och en gör sig,
 Den får du och svara för hur galck du var emot mig.
 Det dager ej kan hänta att göra där som här,
 Ty Gud han är rättviser han ser nog hur det är.

6.

Nu slator jag min visa, vekre min enkla sång,
 Ty sorgen den mig trycker och det så mången gäng.
 Men aldrig har jag tråttnat vid dig min lille vän,
 Fast du är så körlekslös och galcker emot mig.

Slut.

Om en trogen flicka.

1.

Goddag du sorgna flicka, hvad har du i ditt sinn,
 Hvarför är du så leken har du mist vännen din.
 Lägg bort de sorgna tankar jag vill trofva dig,
 Om du vill bli min lille vän, så skall jag ålka dig.

2.

Ach! nej min stolta Herre jag har en vän si belid,
 På honom jag har väntat, allt uti sju års tid.
 På honom vill jag vänta ännu i sju år till,
 Han kommer en gång åter om han finns mera till.

83

3.

Allt uppa på honom vänta det börs icke sig,
 Ty han är redan döder han jag försäkra dig.
 Ja han är sedan dödts och lagd器 uppa här,
 Han hvilar fri sjöbotten allt under höljan bli.

4.

Jag är han sedan döder, som du försäkra mig,
 Så skall jag evigt sveja, att aldrig gifte mig.
 Ty om han skulle komma ifrån sin kessa läng,
 Då voro jag förlorad, som varit hans vän en gång.

5.

Haf trehdu hulda flicka, för sedlighet du här,
 Nu har jag dig beprövat, att du mig häller här.
 Nu är jag igen kommen ifrån min resa läng,
 Västerutlopp skall nu fira med spel och dans och sång.

6.

Ach! du min hulde hurre, om du den vännen är,
 Så visar mig det lecken som derom vittne här.
 Sju är god stor förrådning, det vet jag visselrig,
 Du är väl en bedragare som vill förfira mig.

133

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Så tog han af sig handsken utaf en hand så fin,
Se hör har jag den ringen som förr har varit din.
När hon fick ringen sköda blev hon så hjertligt glad,
Den lille halva fläckan föll ned och svinnade af.

Så tog han henne i famnen så sekte intill sig.
"Alskade Maria, en kyss skall väcka dig."
Så tog han af sig sinnen och där stod gläjewall,
Doch hundratala kyssar de åt hvarandra gaf.

Slut.

Jungfrun och båtmannen.

Jungfrun satt i kammaren och stickade på ett skinn,
Och fram kom hör en båtman den böd hon stige in.

Hör du liten båtman, med jag vill säga dej,
Sej vill du inte spela guldtoningspelmed mej.

Hör du liten jungfru vad jag vill säga dej,
Jag har ej reda guldet att sätta emot dej.

Sätt du upp dina handskar och så din lille hatt,
Så sätter jag upp min jungfrudom, den får du aldrig fatta.

Den förste gång guldtoningen från lönebordet sprang,
Mänga jungfrun tapprade, men liten båtman vann.

Hör du liten båtman hvad jag vill säga dej;
Ett skepp uti Norden det vill jag gifva dej.

Ett skepp uti Norden det tar jag när jag har,
Men jag vill ha den jungfrudom som jag med toning vunn.

Den andra gång guldtoningen från lönebordet sprang,
Mänga jungfrun tapprade, men liten båtman vann.

Hör du liten båtman vad jag vill säga dej,
En silkesstickad skjorta den vill jag gifva dej:

En silkesstickad skjorta den tar jag när jag har,
Men jag vill ha den jungfrun som jag med toning vunn.

Den tredje gång guldtoningen från lönebordet sprang,
Mänga jungfrun tappade och liten båtman vann.

Hör du liten båtman hvad jag vill säga dej;
Men faders halvarike, jag skänka till et dej.

Din faders halfrärike det har jag när jag vill,
Men jag vill ha den jungfrudomsum mig hörer till.
14.

Och jungfrun gick i kummarewoch kommade upp sitt här,
Gud made mig arna jungfru, sånt gifters miljig far.
15.

Bästmannen gick på golvet och klagade med sitt svärk,
Majdu far bättre giftermål, än du är nässin värd.
16.

Jag är slott ingen båtman, fast jag ser sådan ut,
Jag är den äldste kungason, från Engeland går ut.
17.

Skr du den äldste kungason, från Engeland går ut,
Så skall du få min jungfrudom ja om jag hade ej tu.
18.

Tjofalli lalli la, tjofalli lalli la,
Ja om jag hade ej tu.

M.Bm

Bondflickans spinnvisa.

1. Rocken snurras, lampan brinner,
Vinterkvällen är på linz.

Men likt rök den snart försvinner,
Under munterhet och sang.
2.

Veckans dagar är ej många,
Söndag blir det snart igen,
Då skall jag till kyrkan gånya,
Triffa där min trogna van.

3. Aha, vad det skall bli varoligt,
När som gudstjänstet är slut,
Kommer han till mig förstoligt,
Då vi möter stund fortat.

4. Hållto först till mig förstigen,
Friger sedan om jag vill.-
Göra sällskap hem fra vägen,
Och jag svurar "ja" olärtill.

Fortsättning å sidan 199.

M.Bm

Historier

N:o 1.

En kvinna sade en gång till sin man att jag går och är så sjuklig. Bondhustru sade till mannen: om han kunde skaffa henne något som kunde glädja henne trodde hon att hon kunde bli bättre igen. Det som skulle glädja henne mest var, om mannen kunde resa till Jerusalem och skaffa henne en tuff med guldfläckor och guldinsibl. Mannen var enfaldig och ville gerna uppfylla hennes önskan. När han så skulle resa följde hon honom ut om porten och tog adju med honom, så gick kvinnan in. Drängen stod på logen och sätta genom loglämmen och undrade hvarför mannen skulle ut att resa. Drängen: Far kom in på logen så shall vi nog ordna saken. Drängen hade hörft något förr. Mannen kryp igennom loglämmen in till drängen. Kvinnan trodde mannen var bortrest. Drängen: Lyd om mig. Jag skaffar en stor pick och den kan du sätta upp i i, så skall jag stoppa hela omkring er, så ser ingen vad som är i sängen. Så skall jag hitta er in i stugan och ni skall få se vad det är för sjukdom man oönskar.

Mannen gick i sängen och drängen hör in saken i stugan och sade: här är en säll agnor som behöver sta att töskas. Det särer helgafatan och kvinnan sade till drängen, att hon skulle ståda sig, ty förr kommer från byn från besök (prästen). När prästen kom hade kvinnan plukat bordet och prästen och drängen hade nu intagit sina platser. Prästen föreslog att man skulle läsa och rimma något fört innan de broja att äta.

Prästen rimmade fört:

Det är åt och dricka och gora års glada,
Så länge här finns något i bondens lada.
Kvinnans rim:

Min man er rest till jerusalem, till jerusalem,
Jag önskar han komme aldrig igen.

Drängens rim:

Hos du man som i sängen står, tar du eten, tar jeg stäng,
Så skall vi göra präten stegudo-ren fräng.

Drängen sprung bort, hörte upp sängen och mannen och drängen förelle ut både ~~de~~ kvinnan och präten, sedan sätte de sig till bordet att äta.

Berättat af Per Olsson förd 1855 i Blåntorp.

N° 2.

En kvinna instände sin man till finjet och begärde skifffsona af den anledning att mannen hade en för liten flicka. Kvinnan inför Damaren, frågade denne mannen hur lång hans flicka var. Mannen svarde: 6 tam.
 Damaren vände sig till kvinnan och sade: en sådan flicka är försäolsigt lång så att den lör rätta till.
 Kvinnan svarade: nej, den säcker inte till ända, ty där är tre tam hö^{tum} och två^{tum} lör och två tam späck,
 så kommer den inte in en enestå sov^{sovrum}
författning 1855. vid Kongens bokhand
 Berättat af Spomakare P. Thorsenius Göteborg 1888.

N° 3.

En präst hade läroboken huss sig. Han gef en flicka följande fråga: Kva du lära upp profaternas namn?
 Flickan hitt^{hitt} upp namnen, men då hon kom till Skabbahe,
 klygdes hon för att säga namnet och sade huru, habbe,
 habba. Prästen blef förkunnad och fråg: hvad habbar du
 efter? Huru, svarade de flickan.
 Samma berättare som i num. 2.

N° 4.

I en bondkyrka satt en häring och somma. En pojke satt bak-
 om kvinnan och sät dölla. Han drog upp en knallkörna och skjöt
 ett skott förbi kvinnans öra så att hon saknade. Prästen stående i
 predikstolen frågade: vad står här? Pojken: predikta du, jag skaff
 nog hilla häringen också. Jonas Nilsson, Hammaröskolan, Västerås. 1925.

N° 5.

Styckjunkare Hug vid Göta Artilleri född omkring 1846 berätta
 följande historia 1886.
 Förra tider var det bruklig att de höga befälen hade boställe.
 Då en soldat kom till en siden, skulle han som beloning göra
 ställningssteg och utbrista inne i rummet. Gud bevara
 Majoren! men lade han mera till ansys detta, se mycket
 bättre. Så en gång kom en soldat till en Major i tjänste-
 årende. Komman in i rummet gjorde soldaten ställningssteg
 och utbrast: Gud bevara Majoren, far Majorshan, Majors
 bon, Majors tjänare, lön och giss, far och svin, hälkoner
 och förester hela djävelen.

N° 6.

Lantbrukaren Ivar Andersson född omkring 1860 innahade
 ett dampkyrkohusman i Stora Ribi vid Land, berätta följande
 historia 1907.
 En präst satt en gång och undervisade läroboken, se kom han
 till det ordet: I sörre sene, doch icke alle. En flicka gef sig
 till att gråta. Prästen: vad gråter du för? Flickan: jag gråtar
 för det är jag som icke är rau. Prästen: har du inte törtat
 dig? Flickan: ja, men du var en mök flicka jag inte kunde få
 kort. Prästen: det skall du inte vara ledan för, ty det är inte ämnet
 än trons lampa. ja, det kan jag tro, sa flickan, för vi dräng
 försäktte sitts röke i den i går kväll.

N:o f.

Följande historia är berättad af majorist Jérôme Ågerups -
gård, Bläntorp, 1893.

Där var nötvardsgång i en kyrka en gång och en skomakare
och en läkare kom att sitta i samme stol. När de så
skulle gå upp och få nötvarden gick läkaren först
upp. När han fick tillbaka himla hon sig och si an -
dächtigt. Slutligen kom kuren till skomakaren att även hon
skulle gå upp och få nötvarden. Skomakaren kom att ligga
så, att hon blev den sista som fick nötvarden.

När prästen hade stoppat oblates i munnen på de andre
och kom till honom, hade han rikenat fel oblates, så att
han hade ingen att stoppa i munnen på skomakaren.
Men prästen kom att tänka på att han hade i fickan en
benuskifra af en oblates storlek. Den tog han upp och stoppa
i munnen på skomakaren. Consider fisch han en klunk vin
till. När de så skulle gå tillbaka sätte han sig i stolen hos
läkaren. Skomakaren hade benuskifven i munnen.

Skomakaren till läkaren: vad fisch du drinpe? läkaren:
jag fisch kristi dylse hatt och blod. Skomakaren: ja det
kan jag je mig jövelen på, för jag fisch lera bener.

N:o 8.

LUND S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Väktaren Mårten Eriksson i Stora Herrstad, född omkr
1830, berättar följande historia 1895.

Eng gång holl en bonde ett stort gille. Afreen För -
samlingens präst var intyaden. När de hade åtbit och
druckit var det brukligt att en af gästarna skulle hålla
tal. En bonde bland gästerna var berigktes för att
kunna hålla sådant väckra tal. Alla gästarna föreslog
att den bonden borde hålla talet. Bonden: nej det vill
jag inte. Vi har ju vår präst här, han är studerad och
lär, så att det är bestatt han håller talet. Prästen:
nej, du får hålla talet. ja, sa bonden, jag kan nog
hålla talet, men jag är rörd för, att prästen kan bli
stött. Prästen: Du kan tala vad du vill, jag lovar att
ej bli stött. Bonden: jag då skall jag hålla talet.

Det lyder sålunda:

Gud trog jag inte på,

Kongen kusar jag inte,

och vi har en präst i vår församling som är dumma
än min den grå mären. Prästen blev förbitterad på bonden
och stände honom inför tinget. Komma inför tinget saade
domaren: hur kan du understädig till att yttra sådana
ord: Gud trog du inte på? Bonden svorade: jo, jag
troade sedan räcker såd som stod och var förlig att

åka in. Jag bed till gud om torneväder och trotsa
att jag skulle bli bönbörd, men i stället regna det ej,
att jag fick all min eel förförd. Därfor troo jag inte
frå gud längre. Domaren: Ja, under sidene förföllanden
är det ursäktligt, så att du blir frikänd i dinna fråga.
Men så sätta du i talet: Bonden krusar des inte.
Här kan du underställ dig till, att tala sedan smäde-
ord om kvinnan? Ja, svarade bonden; när jag hör-
tar mina skatter och utgifter, så har jag inte att krusa för-
ja, evaro domaren det han ju nog varu sätta detta, så
att du blir frikänd äfven i dinna fråga.

Men, fortfor domaren: Sättta du i talet, att min far
en präst i er församling som är dummore än din den
gråa snären. Här kan du underställ dig till, att smäda prästen
så. Bonden: ja, jag har en grå snär som jag red på över
en bro. Där var här i broen som männen brände ner i, men
efter den dagen, så när jag redt över broen, har hon åtit
sig för att bränna ner i det hålet oför, men där är ett hål
där hemma som prästen samlat i sittet, men han förtar
ändå inte att åta sig. Prästen: tyxt! tyxt! jag lägger
ner mitet.

Järnvägsstationens V.V.C. 1905 i Västeråd.

Som rosor daftas i sommarkvällen,
Så daftas skiten stral efter smällen.

Åttonde

N:o 9.

Följande historia är berättad av Per Larsson i
Blåntorp, född 1830. Han lever ännu.
¹⁸⁹⁸
Det var ett par gifta bonafolk, li kunde icke förlita,
utan där var aldr altid. När kvinnan var förded
tock mannen och fala järana upp från hennes och kristna
henne i säven me ett nälleris/brännärsbor.
Kvinnan blev förföljd över denna härola aya,
och beslöt sig för att hämnas å manen, om han dö
förest, på så sätt, att hon skulle skida på hans grif.
Manen dö förest. Så en kväll i mörkningen skulle
hon gå dit, ty hon tyckte att om folk säge detta
vore det för stor skam, att göra detta om degsljuset,
och skida på grifven. Där hade vält näslor på grifven,
men dessa sätta sig hon inte. Hon fala järana upp och hukar
sig ner, men när säven nädde näslvone, näslade hon
sig, blev rädd, ty hon trodde att det var manen som
näslade henne och för åstad och pale: jasi, du jövel,
o du läkadan sv, som när du lefde.
Hon fik inte tid att skida på grifven.

Järnvägsstationens V.V.C. 1905. i Västeråd.

Här gör minga lit och skitar,
Bofvar, basar, och banditer.
Littra af akrymiga pojkar.

Åttonde

N° 10.

En bonde hade en gång ett örnade till församlingens präst och kvinnan följde med. När prästen stod och talade med bonden, saade prästen: Anders Sevja bli bra gammal nu. ja, svarade bonden; jag är gammal som fan. Kvinnan stod bakom bonden och saade: ja, jag är <sup>Berättat af August Scherzer,
född omkr 1860 i Blåviken.</sup> två år äldre.

N° 11.

Anders Persson ^{född omkr 1803.} i Rushan, Sövestad, berättade följande historia 1873.

Där var en man (bonde) som mötte fan. Han bad honom om han ville låna honom pengar. Ja, sa fan, det kan du få låna om du vill hör mig till när du blir dö. Mannen, nej det vill jag inte, men vi har ju plå vad. Ni kan ju se hvem som är starkast, vi har ju krama vatten ur en pil. ja, saade fan, lika mycket vatten som du kan krama ur pilen han jag. De satte pris en dag, då fan skulle komma. Mannen hade skaffat tio piler. Så kom fan, och satte upp dimannen behövide låna. Mannen, han jag inte krama vatten ur pilen ska jag hör dig till, men om fan kan krama i inti ^{eg}, spulle han låna pengarna och hon honom till efter döden. Detta förslaget gick fan in på. Mannen gaf fan både

pilarna och sade, att fan gick ta vilken han ville. När fan hade tagit en pil tog mannen den andra. De böja & krama. Fan kan krama så att blodet holl så att gå ut genom fingerarna, men inget vatten kommer ur pilen. Mannen lät såda han krama farligt hårt och dropp, för dropp, kom. Nej, sae, fan, jag har förlorat vadet och gaf mannen penningarna och gick. Mannen hade sett en väldig (deg) i vattenholan och klände armen intill kroppen och prisade sitt hande han står sig, men det var inte fan.

Samma berättelse. N° 12.

Ett gång hade fan levt en man (bonde) penningar och de hade bestämt deg de fan skulle ha penningarna. Fan tröfla på mannen och sae: om du inte betalar penningarna får dagen, gillar jeg dig. Dagen kom man bonden kunde ej skaffe penningarna. Han saade till kvinnan, vad hon trodde, han kunde fråda sig med mör fan kom. ja, sa kvinnan, jag lägger mig i sängen natten och lägger över huvudet pris mig.

Fan kom och gick bort till sängen. Kvinnan slappte så en pis på att det luktat farligt. Fan sae: du är illa gillad nu, mör han sagt saret, och som det huktar. Fan gick och mannen slapp bort sängen.

Hm

N:o 13.

En präst sände en sondag sin dräng till prästens David och skulle köpa kött. David: hälsa frösten att han gör ej mer kött på kudden förr, än han fått beladt vad han fått. Drängen gick hem och gick in och hörde på missean. Den dagen handlade predikan om Kongen David. Predikan saade prästen: Vad sade den gode mannen David? Drängen: han sa att kyphoden får inte vara kött förr, än han beladt vad han fått.

Historien berättad av Karl Gahmberg, Klippan, Södermanland 1852. N:o 14.

En kvinna hade ett hus och en have som låg emellan kyrkan och prästgården. Hon hade ånnaljat jorden med ett risjär. Prästens sugga tog risjäret från tognet och gick in i haven och rotade. En dag stod kvinnan och passade på och släg suggan över tognet så att hon dro. Prästen stände kvinnan inför domstolen. Domaren till kvinnan: jag kan inte förstå er förklaring hur haven låg, gör en kiss med fingret på domboendet. Detta gjorde kvinnan och sa: om detta är risjäret och domarna vore saen och domaren stach tognet under risjäret, lyftte upp detta och gick stod innanför och slog domaren åfver tognet med en stocka, så gick det till. Skratt i tingssalen, domaren kände ut kvinnan och prästen blev ålägd att hålla sine halsjär hemma.

N:o 15.

Samma berättelse som i N:o 13-14.

En ging var i samma kyrka nattvardsgång. Prästen hade en sugga till som fick venan att gå in i kvinnans have. Suggan brot sig in i haven och kvinnan hade en kipp och släg suggan över tognet. Prästen var uppstigen med att stoppa oblater i munnen på nattvardsgäster och när suggan fick över tognet. Prästen tittade sig till sidan i ditt samma som slaget föll och utbrott di han snartidigt stoppade oblet i munnen på en gäst. Gör flick du, du satan.

N:o 16.

En allmän historia i Högestad, Baledinge, Sövestad, Blåtorp, Slömminge.

En gammal kvinnas knille en gång gick till nattvarden. Da hon kom upp nära altaret snubblade hon och kollade att falla. Tidt sammna utbrott hon: ja, inte till går jag hit, men när jeg går, går jeg som en djävel. Samma historia i Blekinge endast med den skillnaden: sjutande djävel.

N:o 17.

Följande historia är berättad av Per Klassen från 1856
i Öblantsby.

Där borta på österlen var folket dummare. Där var en tös som ville gifta sig, men kunde inte få nigon fasteman. Fadren sade till henne att hon skulle skaffa en. Jag ber ju blivit gift. Flickan: ja far blivit gift med mor så det var ej sin besvärligt för er. Fadern reda för att hon ville gifta sig och friare kom. Han blev väntigt emattagen och de kände för honom vid duktat hand. Så nu han skulle gå följa modern honom ut och fråga om han hade någon flicka. Ja, svarade friaren, och det var som är försvaglig. ja, sade modern då gär det inte, ty hon vill ha en som inte har någon flicka. Snart kom en annan friare, det blev precis samma.

Nu fick folk reda på hur friaren skulle vara och en skräddare som hade en vanligt stor flicka gjorde dit och fria.

Han blev emattagen på samma sätt och kvinnan gjorde honom ut. ja, sa kvinnan: här är det med din flicka, ty hon vill ha en som inte har någon. ja, svara skräddaren, jag har ingen flicka, ty nu så het den au när jag var liten.

Kvinnan svarade: du far tösen. De gjorde i ordning till bröllop. Så nu de sam brudpar skulle ligga sig sätta han flickan mitt i läven. Tösen hävde om han hade någon, men han lätste sig sova.

När han inte kunde hämta flickan kom hon beläten, men Modern trivlade. Hon tog en lampa med sig och gick ut och skulle undersöka förfallandet. Brudgummen sättrade sig sone. Kvinnan sätta därligt och flickan satt nere mellan läven på att hon sätta in ett. Hon böjde sig ner och skulle se bättre efter. Så kom hon till att sätta vid läret med glasöglat och det issa. Brudgummen skrek: hjä! utvändigt lören, flickan flög upp och slog glasögonen av kvinnan. Kvinnan blev rörd och sprang. Bruden: o, vad jag tyckte om dig. Det var en sida jag ville ha.

N:o 18.

Jacanna berättar:

Det var en gång en herrman, stor och glödig, men han blev gift med en blek och mager dam som inte hände samling. Han frägrade doktorer vad han skulle göra, ty kvinnan ej kunde han ej undra. Han hittade en väldigt stor flicka som hans egen från ej kunde tagna emot. Doktoren: res ut på landet och sök upp en tjock och mälig tös. Det gjorde han. Han gav sig ut att hära och kom till en bog, där stod tre löjner och tröllar. Den ena sätta på sig som den änska. Han kallade henne hemme till sig och sade tyft sitt ände. jag är rik och du skall ej bli röd. Tösen följde med och han hade sättt om hörn åt henne. May sade han, väl jag pröva dig, men för att hon ej skulle bli röd, sade han,

när jag var liten var där en so som het ett stycke av
fricken, så att han är ej stor. När han så lade försiktigt
lösan på den: han kändes det & fägat det kändes bra,
men den biten, soen het av kunde gerna vint med.

N:o 19.

Johan Svensson i Ramsåsa, nujölnare, född 1864.
berätta följande historia 1884.

En dräng blev stonad inför rättens om bonuppförings-
bidrag. En gammal kvinna var instånd som vittnes.
Hon var galen på drängen, så att hon satte sig för att
under vittnesmålet ligga sin mycket till som hon kunde.
Honna inför rättens fräga domoren hörde, om hon sett
nigat. Ja, det har jag, Domaren: vad gjorde han?
Hon svarra i skret, den satanan,
A hon spralla och skreka, den stäckalen.

M. 20.

En gång när kyrkogofvaten hade gått ur kyrkan hade de ej
stängt dörren och en grissugge hade kommit in i kyrkan.
När ringaren gick ur tornet såg han ej suggan, utan gick
ut och stängde dörren. Inart ville suggan ut och kröll ett
farligt dundro i kyrkan. En bonde hörde detta och sade för
de andra bönderna, att där var spöke i kyrkan. Ingen ville
gå dit, utan sände hand till präster. Han var en helig man

kunde nog läsa bort spöket trodde de. Prästen vaga ej gå dit,
utan sände hand efter klockaren. Präst och klockare fick
i sällskaps det. Prästen tog en psalmbok med sig och
listo vid kyrkodörren att sjö salmer, men det kunde
liko bra. Prästen befällde klockaren öppna dörren.

Prästen ställde sig bak ryggen på klockaren. Klockaren
var hjulbent, men si var inte prästen. Klockaren öppnade
dörren och suggan sprang mellan benen på klockaren
och sprang mellan benen på prästen. Prästen blev på
ryggen på suggan och det var av. Prästen blev på för-
skräckt att han fick ej tid att se att det var en so, utan
trodde att det var herrans englar som kom och hänta
honom till himmelar. När det var åstad röpa prästen
till klockaren: far väl med dig bro, nu reser jag till
himla. Klockaren: far väl! men skicka tillbaka
Nämnadnamnets so.

Berättat av Johan Roth 1883, i Örum, Löups socken.

21.

Eri kyrka hade klockaren hängt fel nummer på tiflan
När prästen kom i kyrkan röpa han till klockaren:
Tag ner satans bosing och sätt upp. Allena gud.
Berättaren glömde.

N-22.

En dröning från Eljaröd Karl Schmidts, smedson, f. 1860.
fjärde å Förrums-gård, Tögsltafta 1882. Denne berätta:
En präst i Eljaröd, prästens namn glunt, kunde då han
förfäkt att lika sätta, om den vildne kom till himmelen,
eller helvetet. En gång verder en som gona ville veta
var den avesomnade kom här. Efter godförtningen
stod prästens segt och undrade: jag kan vissa finne
honom i himmelen, eller helvetet. Han hade inte mit fram.
När han hade stått lite, sade han: jo, men föll han i
helvetet. Men triflade inte på prästens allvishet.

N-23

Herrnusborgs delige Pastors, Södra Pahult, Västervik, berätta
anno 1865, följande historie:

I en församling hade prästerna tänkt fel på dagarna i veckan och
visste inte att det var söndag före en prästens sag kyrkpelket
hunden. Prästen gick in till sin kyrkpelke och frågade om det
varit kyrkpelket var söndag. Kyrkpelken svarade: jag har rikna efter fö
let arbete vi ejort under veckan. I mindeseg, baka vi. I lördags
brygde vi, i ondags slaktade vi, i torsdags gjorde vi fullar, i fredags
ät vi fullar och i lördags sköt vi fullar, så jo, min ejel e li
söndag. Prästen hade klätt sig och predikan var fördig, men
präster var hungrig. Han sätta till en stol en grerten soppa på golvet,
han tog en tallrik och en skål och skulle åta upp en tillrök

soppa. Han hade predikanen i innerkammaren i rocken. När han
böjde sig ner och skulle åta upp soppa, föll predikanen i grerten
och blev mycket glattig. Prästen tog upp predikan ur grerten
och lade den för en stol. Sedan satte han sig att sopa soppa.
En hand kom in i köket. Denne sprang bort och tog pre-
dikan på stolen och slukade den. Prästen miste chynda
sig till kyrkan, ty talar var inne. Sedan han mistat för
altoret gick han upp på predikstolen och sade: jag skulle
predika, men ~~gå~~^{jag kan icke, för quod sord} ~~gå~~^{vara} ~~sitter~~^{att} ~~i~~ⁱⁿ ~~hund~~^{hund} ~~hund~~^{hund} ~~hund~~^{hund}
sitter i Kongeröpul N-24.

Lars Nilsson född 1852 i Skirby berättar följande historia.

Det var i en socken en gård som hette "ändan". Där bodde ett
folk som hade en datter som länge varit sjuk. Föräldrarna
berätta att läkare be för henne i kyrkan. Dagen efter skulle
fadren gå till prästen, men om natten kom in brödtröjor
och bröd här på väggen och tog en "vär" (bagge). Nu kallat
hen att läka lyse efter den samtidigt. När prästen kom på
predikstolen sade han: se för jag lee för Pastilda jönnson
som länge varit sjuk i ändan, och så har de genom ett hal
år ^(ungefärligt) dragit ut en vär, folket börja friera. Prästen Ni
behöver inte skräcka, för Länsmannen har undsökt och där var
fullt ^{full}, ^{full} omkring hälet.

Pm

N=25.

En åbodotter var af færdelborna hiller hemma, fra det fattede
hen ej i sillehøjskulle blif förelæst. Men dørøgen er stillet
skulleste hemmets fortricht. Han skulle tage mit vel trid
med sig ifall det skulle behøfs niste approvindene.
Hos de der kom fra heller och hede dænsat en stand,
börje flickan och kunde att modernen seehade, sedt hon
till drøgen: at hon mæte fældende sitt blyft, at
hon skulle mæte opp hemmets døm. Hos de bedst dænsat
en stand, børjede det atter siðer, och flickan mæde drøgen
att atter mæte, men den børjade drøgen græla, att triden
hade tagit slut, men da svorede flickan att hon bade
kint, att hon hæde tvært øye appylen (nysten) och al
man vil cumu ^{ha} ikke blivit oppsydd. Ja, svare drøgen,
dor ^{er} ^{er} endest underdrøgen igen. (Man hæde et puppe der hæppet ^{hæppet} man
børjede)

N=26.

En Enkefrue i Amager, Danmark, hæde lastbokk all hude
høns och kycklingar ved en mat fjæderfri, sum hon hænde ledede
med. Hos hon stod en dag och sig hær tupperna ^{mæga} en
hønen, si hønen endes sors hvide, att modern etedokk til
sig sig: Det er besympeligt att en høne kan blif
mægd man ikke jeg. Se hærde hønen endes sam att
høn behyde mæges. Sa lefvede han troldemanden,

om han ville uppfylla moderns önskan, att mega
høne, skulle han få en tunne rig. Troldemanden
vægrade, ty han inde myss vidt hemma med en tunne
høg sum han tjänat, ty min kvine skulle bli undas
over hvort han fett denne tunne frå. Mannen lot
sig övertala och gick in på att mega kvinen.
Hos han si kom hem med rigen, si børje hæus eyen
kvina att undas, vort han fett rigen frå. Da bekände
mannen, att han mægt en han och i genzæld fett rå-
gen. Det var ej mor in to de pien ^{hæde} ver blyndt ^{jeg} 50
rikardeler av en annan som vælt mega hæuse, men
hon hæde ^{men jeg viuu ej} ikke taget dem. Damed fore mannen, att
de børde dor till hæst hæde, men den hon under
helt dættet, tog han hæuse i hært och ræcka hemme,
men den erkande kvinen, att præsingerne hæpp
i skøpat. Berithed af P. H. Hansen, Blætrup, 1925.

Samme berithed:

N=27.

En drøng bræka løpa till en frige om nitterne och gick igemum
förestatt till pigkummeren. Sa vis hæde tillfredsställt din
lusta sae han tell friger: jeg gör nog oritt dig och kommer
och stöd din soinn om nitterna, si att nu far jeg droja mi til
minen jeg gör hit. Rigen, ja, men droj inte frølunge, for det
gör va gatt.

Væ

M. d. 8.

En enka cyde ett barnman som hon och hennes son sköttes. Sonen berlät att gifta sig och häfverja barnmanet, han var enda barnet. Men modren ville ha hos honom. Detta tillstoddes. Sedan han blifvit gift och nåjt är gitt, fingo de unga inga barn. Såsommodren tyckte sonhustrun hade för gott, drängen, att hon slipp att ligga och venga om nattarna. För att göra sonhustruns tillvaro så drägtig som möjligt sade hon till sonen, att han skulle göra en vägg till henne hon kunde ligga i om nattarna. Sonen ville ej göra modren emot, utan gjorde väggen. Sommodren lade sig i väggen och befäldde sonhustrun, att hon skulle ligga och vänja henne om nattarna. Den gamla hunde ej hafva mycht, och när sonhustrun kom att blanda till och slappa väggbandet stannar vagnen och svimmodren skrek: shall du inte venga? Slutligen blev detta för sonhustrun odräigt och hon sade till drängen, om hon kunde finna ju nåjt såd att hon kunde befria henne från vagnskraklet, så skulle hon få hvad hon ville ha. Drängen sade: jo, dit kan jag, men jag vill endast ha en löfteskjorta. Sonhustrun gaf honom en löfteskjorta. Si tog drängen en natt till hakan och svepte om sig, smög sig si tyxt in i stupan om natten, gick bort

till väggen och böja väggen den gamla häftigt. Sonhustrun sät den vita gestalten och slippa väggbandet, ty hon trodde att det var drängen. Hon vänjade henne så häftigt att hon flög ut väggen, men hon lade henne uppigen och fotatte. Den gamla hette salmer och böner, men inget hjälpte. Slutligen kom hon att tänka på, att spöke och skräck kunde icke räna ute och venna, sedan hunden galat. Hunden flaktes med vingarna fört innan hund gal, och på det att spöket skulle tro det var en hund som gal skulle hon häma hunden så noggront som möjligt. Hon slog fört med händerna på dynan, sedan skrek hon: hakkelikur. Drängen kunde nu ej hålla sig förskratt, utan måste genast springa ut, men kunde hålla sig förskratt tills han var utkommen. På morgonen såg den gamla om förs de unga, hennes bidande som hon måst attta under natten, ty självet pocher hade varit och vägget henne. Hon sade: jag bryger mig aldrig i vagnen mer. Samt förmare oh unga, att ifall spöke och skräck skulle komma i huden mera, shall de komma ihåg att skrika, hakkelikur, ty sedan detta skrikt har spöke ingen makt mer. (Sonhustrun blev fri från vägningen)
²⁵
(berättat av R. Haansson, Bläntarp. f. 1855.)

Nr. 29.

På ett bondställe satt en skräddare och sydde. Bond-Johnt hade blott en datter. Skräddaren blev förläst i dattern och dattern lofva att skräddaren skulle få hennes mödam. När niojor tillvaro gången, kom en rik friare och friade. Föräldrarna tyckte att hon borde säga "ja" och ej tänka på skräddaren. Flickan ville ej göra föräldrarna emot, utan svorade: "ja". När så en tid var gången mitte hon skräddaren. Denne förebrände henne delvist i hennes handring. Da var väl glönt att jag skulle få din mödam. Dattern: jag har hifvat dig nu, och den skall du få också. Nu skall vi bjudna dig till bröllops. Lite förr än vi brudpar skall ligga nos, skall du gå ut och ligga dig under bondängen. Skräddaren smög sig ut och lade sig under sängen. När brudparet halle lagt sig, börja brudgummen att vilja hämta fisken från bonden. Bonden: Gå ut och hämt fisken förr så får vi orden bra faralycka. ja, brudgummen tyckte också att faralycka var bra, ty gick han ut och kände på färmen. Under tiden vor skräddaren i sängen och fick bondens mödam. Men brudgummen kom så hastigt in, så bonden miste krypa under sängen och skräddaren lag i sängen. Sedan han lagt sig skulle han hämta fisken från bonden, men kom i stället att hämta

fickan fra skräddaren. Han sprang upp ur sängen och in i stugan och böja resera för att de norst honom till att gifta sig med en karl, ty deras barn vor ej någon kvinnan, utan det var en manlig. Madren sade: jag har skurit och trutat fisken på henne, så att, att jag vilt att det är en kvinnlig. Under tiden hade skräddaren gjitt undre sängen och bonden i sängen. Den gamla lindé en lampo och gick mell brudgummen ut att undersöka saken. Madren tog upp dysan vid fönsterna och slog den upp iför hufvudet på bonden, och tog sedan sörkun upp till armoone, och sade: Ber du om fisken! Brudgummen: ja, men där satt min ejäl en flick i jåns.

Slut.

Berättad af Dr. Hansen; Blantrop f. 1853.

Nr. 30.

Där var två flickor som stod och tala med hvarandra. De kommo ifrånens om att aldrig gifta sig. Detta aldrig förr än döden tagit dem. Drängen fra ställat stol och hörde detta. När det hble knall svepte han ett likan över sig och gick till dörren där frig kummaren var, och knacka på. Pigor: Du är död? Drängen: Jag är döden. Pigor: då skola vi strax lycka upp. Ta köp han hort till sängen och lade hufvudet på längkanten och sade: Strick ut enda armar och utvidga

adon bar, när dödens pilar i en gav. Så kryp han upp och sätte pilen i dem, sedan detta var gjort sade ena frifan: kom igen imorgon kväll, för du är så söt och och sör, detta sär han kryp tillbaka, ty han miste krypanst igen, på det att de skulle tro att det var döden.

N° 31.

Det att bondställe haade föraldroane blott en dotter. Det var brukligt under året att säga: det shall ai gömma till jul. t.c. hovfors, vster o.s.v. En dag varo föraldroana hustru. En orlectare tyckte det skulle vara roligt att kurticera henne. Han klädde sig i träsiga kläder, på det att dotten ej skulle känna igen honom. Madren bruka alltid säga till hustru: du får aldrig förstand, utan blir alltid lika dum. När arbetaren kom sade dotten: vem är det? Arbetaren: det är jul. Ja, sa dotten, är detta jul. Arbetaren: ja. Dotten: mor har längt väntat till jul och gjort mycket tilldig. Arbetaren red han hon gjort? Dotten: ja, han e minga hovfors som jul skall ha. Gick upp och tog så minga dulkan. Arbetaren blef upp för lufttullen och sa att han si träsig, att flickan hävdade och dingla

si att hon sagt det. Dättren: vad är detta? Det är förfärand, sade orlectaren. Seh den behover jag, ty mor säger jag har ej förfärand. Han mega lösen. Sedan nos modren kom hem sade dattren: mor jul har varit här, si nu har jag fått förfärand. Berättat av Dr. Lönsson före 1855 i Blåtarp.

N° 32.

Nils Mörtisson i Bygeln, Ramsesia berätta följande historia 1879.

En man var går till kyrkan och hude glänt att låsa ner sin evertkronshals. Barnen hade fått fällt i den och hette en bon att gorden blev full med smidjefla och ju mere de hette desto fira kom der. Mannen mördte på sig att det stod illa till hemma och hunde ej stanna i kyrkan till mässens slut, utan miste gå och laste mot hemmet. När han kom hem var der på minga smidjefla att han kunde knappa fast tränga sig igenom och komme in. De trängdes och ville in. Där stod en keppa hinsö i förtugan, den tog han och spridde ut på gorden, och sade: dersse skola ni placera upp förtunen ni förga in. Medan de plöckade, skynde mannen sig in, tog boken från borden och han lade en annan bon och

smådjäfleerna måste försvaras. J. Ljungberg
från Villie har berättat samma, endast med den
skillnaden, att det var åtta manen utriktade.

N° 33.

En stadsborste i Asmåsa, Söder socken, hade
en projektil som skulle gå till mittvärden för första
gängen. Föräldrarna kommo åfverans och att geva
honom en förmening fört innan han skulle gå.

Mödren saade: far du kan ju nu förmena
honom. Fadren: ja. Förmanningen hade följande
syddes: jag som din far och dina barn som din
mor, så vill vi nu förmena dig. Nu när du kom-
mer hem till släket, så kommer prästen med
en kerunta, alla har han det kallats. Tag dig
da en djävla bra klunk, det styrker han-
tader, rike dej räktigt bra.

Berättat av klocke Nörrby före 1888, Raplandehovställe
Hon var kommen från Bläntorp.

N° 34.

en projektil gick och sätte bofisklar. Han mötte försam-
lingens präst och bad honom att köpa en. Prästen skulle
ga till kyrkan och hille mässa. Prästen tyckte det
det passar ej, ty han skulle gå till kyrkan, men den

Ögon

behöfver väl göra affär så för att hjälpa dig är",
söper jag em. Prästen köpte en och stoppte den in
på hästet, under rocken. I predikan talade han om
de Petrus och Petrus slog sig för sitt bröst och sade:

Prästen skulle göra likt Petrus och, slog sig för bröstet
och sade: nu tog han bofinken. Han kom ihig vid
slaget att han hade bofinken där. J. Ljung. 1872, Bläntorp.
N° 35.

När Axel elfte var ute och reste i Skåne, hade
klockaren fått veta att han skulle komma till den
byen. Han smög sig fram och smile med stora bokstäfer
öfver prästens port: här bor en man som inte har
några bekymmer. När kungen kom förför prästgården
såg han inskriften. Han tog sitt kvarter i byen.
Han föregjorde sin betjäning, vem som bodde i den giron.

Petjuringen: det är prästen. Dagen efter sade kungen:
sig till prästen att han kommer hit till min. Prästen sände
de bud till klockaren. Denne kom. Prästen: jag har fått
bud från kungen att komma till honom, vill du du
gi i mitt ställe. Klockaren: jo, jag gör. När han kom
fram till kungen sade denne: jag vill du shall besura
tronc frägt. Har längt är det från öster till väster?

Klockaren: salen står upp i öster och går ner i väster, till
Öster

dena väg besöker solen en dag att tilläggsallego,
är vägen en dagsled. Kungen det är rätt.

Andra frågan: hur långt är det mellan himmelen och
jorden? Klockaren: ett fotsteg, ty gud har sagt att
himmelens är min stol och jorden är min fotsfall.
Från en fall uppå en stol är endast ett steg. Kungen:
det är sätt.

Fredriks fråga: hvad tänker jag? "jo, saade klocken, Eos
Majestät tänker att det är prästen Eos Majestät
talar med, men det är klockaren. Kungen: gec; ja,
då kan du vara präst och prästen klockare.

Berättat af Jöns Nilsson före 1853, Blåtafp.

N=36.

En kvinna bed en präst hålla ett vackert begravningståb åfver hennes man. Talet fick följande lydhi:
När andra soff, sii vahade han. När vi vahma, hade
han det vi dahna. Förrna Anders Olson, Linnhamn.
Född omkring 1860.

N=37.

En gammal gubbe stod en ging och tittade
på sin flick. En gammal kvinna fick se det.
Kvinnan: vad står du och tittar efter? Gubben:
jag ser och ser på ett skinn, som dir en ging

varit en flick uti. Kvinnan: en flick
det var något jag har ett skinn der har
varit åfver hundra flickor uti.

Berättad 1910 af Jöns Persson, född 1823, Dörröd.
från Ulleråker. N=38

Gung, Herrberga, Blåtafp, berättar:

En enka och hennes dotter hade ett barnman. En dag hade
de en arbetssoe som högg uppme i en galadsmek.
Dattornen saade till modern: jag troo jag får ta den
hösta nären och sida upphöcke här han skräder sig.
Modern: ja. Flickan red upp till arbetssoren.
Då hon kom igen saade modern: berändre det vid?
Dattorn: nej, han rörde hoo om.

N=39.

En honde stod och drack brännvin. En präst kom
till att se detta. Prästen: ni skall ej använda er väste
gjude. Bonden: jo, man skall ålska sine flickor.
Prästen: ja, men man skall inte dricka dem.
Spänd muddelare.

40.

En prästarrendant had varit ute på jakt och skjutit två
björnar. Da han kom hem med dem lade han dem på köks-
golvet. I det samma kom prästen därin. Prästen: Gif
mig

Han

med dessa tjädrar. Fröndatorn: nej, längt tjädrarna.
Prästen lade den inte. Fröndatorn: Om inte prästen
lägger tjädrarna så skall jag gilla prästen. Fröndatorn
backte mot hjälpen och skulle istället lägga en kniv.
Prästen blev röd och sprang och glömde lägga tjädrarna.
Assundetorn tankte: du kan få en, men boda får du
inte. Fröndatorn sprang efter prästen och sade:
Jag vill bara tage din eae: Prästen: nej, du gör ingen
utefter den. Anders Bergström, Djöbo. f. 1873.

N-41.

En pojka hade tyvänt längre hos en präst och ville
flytta. Prästen: hvad skall du försörja dig med?
Pojkan: jo, jag skall trölla. Farfar sade prästen: då
skall jag ge dig ett röd. När någon kommer och
säger hjälpy se, skall du endast säga:
Du fäls och min fäls, hjälper det så hjälper det, men
hjälper det inte så hjälper det inte. Prästen blev
sjuk, fick en höld i halsen. Många läkare sökte
han, men alla stod sällösa. Prästfrun: var förra
pojka han trölla, vi får säka åfven henne. Prästen:
nej, hon kan inget så det gör ingen mytta. Prästen
höll på att do, då sände prästfrun efter den förra
pojkan, om hon ville komma och trölla och hjälpa

Lan. Pigan kom. Fick koft till prästens sang och
sade: din fäls och min fäls, hjälper det så hjälper
det, men hjälper det det inte. Då hjälper det inte.
Prästen tyckte hennes enfall var svit tokrolig att
han kom till att giva upp ett skratt och bollen
sprach och prästen blev frisk igen. Jöns Nilsson Blautz
N-42

En dräng blev förtalad i församlingens prästgård
och gick upp i köket och härgja kurtisera henne.
Hon kunde honom icke och förga vad han hette.

Drängen svarade: jag heter "Kuken." Då han var
med näringen, kom prästen ut i köket och
drängen sprang. Men prästen henn se hur
han sät. Prästfrun sätta att han ville
kurtisera henne. Om söndagen då prästen
stod på predikstolen kom han till att se
att drängen var i kyrkan, och foun haft
sagt, att han hette "Kuken." Prästen ville
ha att drängen ur kyrkan och sade: doas
ut "Kuken," så skall ni få en luma åt efter
mässan. Bonderna blefvo glada åfvet det
attlafrade ålet och knappte upphögevona och
drog fram var sin stumpe. Berättat af John Roth, Örum, härför 1883.

M 43.

En dräng var förbittrad från en präst och
för att hämnas en biden oförvått från prästens
sida jick till prästgården och tog hjulet af
vagn och kasta ner i prästens bonn.

Om söndagen bestaffa prästen synden
i predikan:

O' syndatril,

Som regnar själ;

Allt uti bonnen dränkas.

Bär mina hjul,

Till mina skejul,

Skall synden dig afterskänkas.

Fy annos visst,

Skall du till sist,

Med jämmer nöd och fasa,

Bli lagd fra satans bras.

Döttrar kände sin slagen och ängert köpt
och gick om matten dit och fishade
upp hjulet.

Bamna berättelse som i M 42.

M 44.

En qubbe hade lust lära att trolla. Han träffa en
annan qubbe som kunde trolla. Han bad honom
säga sig hur det skulle tillga. Qubben: jo, nu
skall du gå till alle kyrkor en natt och bläse
i myckelblålet i kyrkdörren och belåsa den
helige ande ifrå dig. Men så skall du gå
tigande, och kommer någon och roar dig till
då skall du inte svara, utan tiga och gå dina
färde. Så när du har belåst i myckelblålet i
alla alle kyrkorna, så kan du trolla.

När mannen hade gått och bläst i sju kyrkor
och kom till den attända, och som han stod och
bläste, kom en ryttare i den vildaste galopp, hopp
pa övre kyrkagårdsmurén och red före honom
vid dörren och över kyrkagården och tog ett
hopp afur den murén och så, och det var istället
just kom han skulle gå komme en gammal
kvinna, likande på två kyrkor, dock var mina
invill honom. Kvinnan stanna och fråga:
Sot du jag kan så du ryttaren här kom före?

Qubben: då får du min själ röra bätter pa dig
än vad du gos. Så försvann kvinnan. Nu insag
qubben sitt fel: han hade talat och misstet förtur, ty
Berättar: gebel sätter, f 1858. Frösundagård, Sagelofte.
1882.

1882 förra undertecknad i Förmars gärd,
Fagersta socken. En milarmästare Olsson
från Gävlestad var dös och mäla. Om
kvällen om sommaren gick han in i folke-
stugan och tala med drängen. Undertecknads
fråga honom, vad goodtemplerne är för mä-
gt. Han svarede: det är en hämlig före-
ning. Så att om mannen är goodtemplare,
skall hustrun ej ha reda på det, och är hustrun
goodtemplare, skall mannen ej ha reda på det.
Någon annan upplysning kunde han ej ge.
1885 talte undertecknade med en orhetsare i
Göteborg och han fråga: vad är goodtempler
för mägt? Denne svara: de har sitt tecken-
språk. Så att om en goodtemplare kom-
mer in i ett sällskap, då gör han sitt tecken-
språk, besvaras det ej; du vet hon att den
finns i det sällskapet ingen goodtemplare.
Någon annan upplysning kunde han ej
ge.

På 1880 talet gavssera Försningsarmen i
Göteborg vädjor. Jay har allt sen dess be-
traktat dessa som ett alidligt språk.

Berättar se historien 2-3.

En gång skulle Karl XII besöka Päven i Rom.
Da han kom in för Päven räckte han fram foten
och de höga prälaturena sade till Karl XII att han
skulle kyssa den helige Fadern på foten.
Karl den XII svorade: tag läa till dig, amars
hugger jag nu a. (tag foten till dig, amars hugger
jag den utaf). Päven blev rädd och drog genast
foten till sig. Karl den XII var naturligtvis aldrig
i Rom, men folket vid Kungsbacka trodde på
historien. Samme berättare. Vid Kungsbacka
var en Dotterling Philippa mycket älskad och af-
hållen af folket, efter sägner om henne och de
hört. Men vad hon uträddat, men hon blifvit
si folkhär, hon undertecknad glömt.

Samma berättare:

I Göteborg var det ett bruk på 1880 talet och tidigare
att alla behövande fick gi och tigga en penning
på alle kontor i staden, dagen före julafeton och
ingen behöfde risika att polisen den dagen
togs en tiggare. Chefen för kontoret hade hämtat
en summa penningar för sedan åndamål. De
kunde få 25-50 öre för varje kontor.

(Och så de fick fritt gå och tigga den dagen, var dock likväl tiggarkärnan ej stor. Mer riktigt längre hade ej huvudet den och det var nistan en amöjlighet att lefou på denna förtjänt. De som hade familj, miste honom ej till köksdörrarne, knedhar få och tigga hodd.)

Den förste som såg detta onda var Skräddare Palm. Dune uppmanna arbetarne att sammansluta sig och sätta som en man och begåva bättre afslöning, men detta ger ej utan sammanslutningar.

Hammarsone hamnans lato sig 1888, och Föreningen skulle heta Hamnorbetarnes Stuvveriföring. Hamnorbetarne skulle ej längre kallas hammarsone, utan stuvveribetare och ingen fick arböta vid hamnen utan sådana som hamnorbetare förmånen tog in och flera föreningar bildades. Denna blev satt i sursöga för orörelsgivarna och Skräddare Palm ansågs som riksvärdig.

Göteborgsposten hette det: nog är det rent grossa, att socialisterna vill justa över vår)

(vår Herre ur sin höga himmel och insätta Skräddare Palm som vår Herre.)

Men föreningensväsendet tog fart och alla han nor Palm i tillningsprocessen fick gjorde ej annan effekt, än att stämorna bland arbetarne smiddes genom denna smidelse starkare.

Samtidigt arbetade Axel Danielsson i Malmö: Fängelse och åtal halp ej, från myndigheternas sida. Håtskheten från myndigheternas sida mot arbetarne, gjorde ej annan effekt, än att håtskheten mättes med håtskhet.

Borläng i Stockholm, men dune hörde jag ej om han af myndigheterna blev förföljd. Uppstadt Illehamna lättes 1892 (trots jag), att arbetagifvorne önskar Thorsand dit därjepp från vicer, eller allre härligt till ett ännu rörmare ställe.

Lennstrand och Werner Rydén, har nog gjort sitt, men marken för Rydén var ju kultiverad, men Skräddare Palm böja på fälldammarken och minnen arbetare försöd ej da, mycket af Palms arbetes.)

(Söckerhetstidlingen, gjorde arbetaren mera självständig, fettigheten blev kord på porten, hon kunde huvissa och banta förtjänna många kronor till hjälp och ett allmänt bättre västand upptodt.

Adlingonen kunde nu ej längre godsförvisa, (blockera hovetidrängar och stiftkarlar), ty de kunde ju ligga sig på något tunnland betor, och i värsta fall få något i förskatt så att adlingonen kunde ej genom svält och vräkning längre tränga arbetaren från huvu. Nu kunde adlingonen icke hunda prigioner med sylhacker och järnshodd tråsköul varken att jämna rösgroper hänsärkhade, ej heller med dessa sköuler, hunda prigioner till komma och kasta snö, ej heller att höras ecker (fannar bränsle från branta ofarbara kungsbackar och till staden med dessa lastar i kold och snö, utan kelsonger fra. Adlingones "hjäldekar" ludafjalar och förvettere, han nu ej givs över från man till man och prygla 30 stiftkarlars fra en gärd, som en af dessa hjäldekar)

(kunde förr.

De vikar ej slävningar friga unner, se att hon förr i settaցoց qā vēr leāw ^{azmen} handen i hat, för det att hon ej ville ligga in med "hjäldeken".

O' välsignade tid måste man utblista, som varit med i de onda dagarna.

Det mest afskyvärlaste jag sett nu är att statskyrkans präster, söker nuvar sig katolicismen. En katolsk prelat yttra ju huvudlagen, att något numekloster finns intet ännu i Sverige. Skall minne sådana uppbrygges här? Skall Prästerna bryta ner Gustaf Vasas, Karl IX, och Gustaf II Adolfs stora kyrk. Därför är det att jag är gammal, att jag måtte väl slippa och se dessa svenska Prästens förmöding. Täunds Stifts Biskops-kronika, tryckt 1750, heter det det.

För hvarje biskop som skulle tillträda en bishopstal, förodras, att denne skulle först ha Gävvens konfirmation (godkännande).

För detta besvar begärde Gävven 35 000 markar prästingar = 35 000 tunnor krig. Vad fick Skeije i pengalld? Jo, en kappa af vit lambull)

(som var så snöreliga kort att den räckte endast mer om alkorna på biskopen och var försändliged af megra nummor i ett kloster i Rom.

Vill Sveriges Erkebiskop ha en sådan från Päven.

Vidare heter det:

Härav ses latt att Sverige var en kostelyg myölkko åt päven.

Här Sveriges Årke-Biskop rödd att myölkaren i Rom ikke kan undvara svensk mjölk.

Eja, ännu han en både Gustaf Vasa och Carl XII och Gustaf III upptäckta, och där kan Sveriges Årke-Biskop ej göra somme rela som Biskop Boask, O! vilket stort behof har int Sverige af att tacka Päven för sist i räfflyan i Rom. ja, om är: Skridlare Palm, Axel Danielsson, Lennstrand, Branting och Morson boota. Han Verner Rydén ensam hella Årkebiskopen stårigen, eller Verner Rydén shall en gång tvingas att ge i kloster.

(Skomakaren Bernhard Thoresius i Göteborg se historien N:o 2. berättar. När Karl IX hållt rådst med klostren, hittades å en klostergård i ett stort i häligt träd, en mindre skällhet efter levnisk som gönts där af de syrka Munkar och Nunnor. Detta blev ett gott väten fra Carl IX kroon.

Om Sveriges Årke-Biskop vill återigen upplifa denna Klosterkyrkhed och befria återupphuggandet af dockna värelser, hör han åtnjistone se till att husene bli bymda omkring gamla i häliga träd. Ty allt bör ju de göras att det kan uppfylla alla katolska fordringar.

Kerqossor kommer här int all fatter som under predikan för altaret kan springe bort och hämma prästen i råven, som jag i America sett de gravi de katolska kyrkorna.

Här Sveriges Årke-Biskop gift får han ju också ha bevisret att fört skiljs vid sin flamma i fall Päven skall kunne konfirmera honom. Sveriges Statsråd kommer då att växa, ty 35000 kronor för huvud Biskopshaffa, kommar att gräva ihop hal i svenska Statshassen, till somma för Pävens mjölkspanna.)

Pilstyfling. 83

I äldre tider där på de orter man ej hade god tillgång på hasselkäppar, använde man julekäppar till fäktäckning med halm.

En honde Jeffa Olson i Björcejö född omkring 1834 sade: man skulle stybla fullträck i mors måndsd om, eller i november månads nr, så blir pilhäpparna bra.

Berättat af John Jönsson född 1880, Stenberget, Slimminge

Hyllebläst.

Tjärrenskans ordination:

Frustra sig i osilad mjölk sedan solen är ner gå och sli mjölkhen från en askebukke, sedan gå efter riunande vatten, tvätta sig i det och pla ut det med strämmen.

Berättat af: Hans Olson, Stenberget, Slimminge född 1868.

Se sid. 179.

Min moder Bulla Berg, skräddare Per Olson, Rissjö och soldat Ahlgren, Stogestad, hade gitt der och hortat, men da inte doängarna fick något gille, ännu mindre de arbetare som varo legda. Bulla Bergs alltning: tack att du ha till vinter han du komma i jött knäsmiltig a molla. Höggo!

En sâber skytt.

I medmåttare Sandells datter f. 1900 berättar:

1912 då jag jick i skolan i Överlöf, septe barnen att deras föräldrar sagt, att om man skulle blixta en riktig skytt, så skulle man vid fösta nattvardsgången, taja den aktaten ut ur munnen som fresten är uppstått och taja den med sig hem. Sedan skulle man fästa den på ett träd och skypta till mids på den. Skallat skulle sikkert träffa och efter den dagen skulle man aldrig skypta komma. Hennes moder Frau Johanna Sandell f. 1872. Samma historia i Slimminge, men där var det ej fruntet att det skulle förstås oblaten.

En dröning å förra mygden ¹⁸⁶³ Jacob Nilsson, född under 1858. Han berätta sinnen historia från Blåtorp, där var det ej heller nödvändigt att det skulle vara förtäckten, annars sätta mil skulle uppnis.

(Stenared) Denne är en annan Per Hassa
Per Hassesson f. omkr 1860 i Blåtorp berättar:
En tjäfskytt Hallgren från Söfde, hade en genj ^{född under 1850-talet}

OB.

lossah af negra från Blåttorp. Det till om säkra
skyttar Hallgoen; jeg shall gi ut i skorstenen
och skjuta en vildgås. Han gick ut i skorstenen
och sköt ett skott genom skorstenstippan och
en vildgås kom i skjuten ner till honom i
skorsten. Han tog den och gick in och visade de
mörvarande världsheten.

1880 talade danshorne i Bornholm om att ingen
hula bet på Karl XII. Men om de kunde få en
knapp af hans egen vapen och skulle den brite på.
En dansk härförare hade legt in svenska att skjura
en knapp af och lämna honom så skulle de
kunna skyde ham. Härföraren fick knappen och
sköt Karl XII.

Samma berättelse: När Karl X Gustaf misslyckades
intaga Köpenhamn, så kommo alla danskar
överens om, att slå ihjäl alla inhvarande svan-
skar på Bornholm. De ringde en mätt i kyr-
klockorna och där var det tid. Alla som har ^{helt} blivit
ihjälslagna, så när som en, som hette Ola.
Han sprang in i ett ihjält förd och gömde sig

sögs i Östermarie, men så upptäckte ett höftigt
åskräck. Blåttornet slog ned i trädet och brände
ihjäl Ola, ty han alltid det trädet fått heta:
brända Ola.

Soldatlif.

Ud Fredööra försökte de varandras krafter
på 1850 talet och detta att på sitt arm upp-
lyfta gevär, genom att hålla i bajonettan.

Det är ej möga som kunde det. Soldat Stöm, Frunde.

Soldat Davoust i Baldringe berätta 1882,
att de skulle hänga på sig nioget i en lapp på
bröstet (myck)? så skulle lass ej trivas på
dem. Davoust hade sedan fäst sig på Fredööra.

En drömg Mårten Nilsson i Västerby, lövstad,

versa beväring 1875. Han sa: att kockarna
springo och lekte, när de skulle röva i grät-
gröforsen (under hov himmel) och doppa grät-
stekan i sanden, sedan upp i grästan med
den. Davoust sa: En gang hittade en

godis i grästan men da ville ingen smaka åt
af den. Befället brodde sig ej om sådant, ty
sannolikt hade de procent af (entrepreneur.)
som skulle hitta smakat.

Dit hette i en bevaringsvisa fra 1870 talet.

Om morgonen klockan fem, seveljen börjar gå,
Du giv vi ner till krigaren, för att snapsana
kretar.

Skomakare Viberg, Dörröd, Västervik f. 1850.
1871 var det första gången beväringen val med
fra en fältmarskalk. Vi vovo uppe vid Norra
Rörum. Vi reste på tåget från Lund, ett stycke
upprät, och sedan moschera vi. Sledet skulle då
vara man vara beväring och sammun man
soldat. Vi fick bröd ett per gånger, en ankarsvarttack
och en halv sill om morgonen. Till och bröd och
ett par bitar hakesöder och kaffes. Åter till
varje middag och gröt till varje kväll, men jag
ät aldrig af kronans mat. Vi ligo åte 15 dygn
med in- och utryckning. Befället voro och
skrak som kostblindare.

Soldat Viberg f. 1882. För den sijon
Sven Duva ibland dum, så tog befälet i
ledet mössan af beväringen och satte den si
på med skärmen bekärt och denne bestyrkning
kunde endast lindas med brövin. Men be
väringssjägana voro bra försedda, så att

skömmen fick ej sitta länge bekärt. Voro Singare
bland beväringen som kunde trefliga visor
underlätta detta ansträngningerne. Dåct fick
beväringen sjunga sedan vid hemkomstan till
lagret, dinkalpa koopalen och det bar åstad till
skrinet. På slutet höja drängene bli lämn på
bäde mat och brövin, men i nödfall miete
men hille tillgodo med kronens keks.

Af soldaterna, som voro födda i början på
1800 talet var Napoleon beundrad, ej hatad.
Och Karl XIV Joha var också ontjacket af sol
daterna. Oscar I sade aldrig något, vishen
det var bra eller galet, så att nigen tolka
detta som förmynhet eträmt, men Carl
XV var i soldaternas ögon en "pojök."

Ole Halst, född 1825, Västervik, hade dunsat ring
dans med CXV i Ronapse red fra 1860 talet.
Han häll krol i handen vid ena sidan, men
kungen dansa endast en ringdans. Sedan
sade kungen till de höga befälén som stod
bakom ringen. Skräck! skall ni ge soldat
erna vros en stor sap, och det fick vi min
sjel också. Vid Göta hotell i Göteborg 1883

var en sakryt från Småland. Sjögren.

Danne berätta: Min far stod i ledet och Carl XV gick och så på monarkiet. Kungen drog upp en stäng tillbaks ur fréhan och ställde i munnen på far och sade: det ser ut som du behöfde dina. Karl 15de var ovanligt mycket omtyckt af soldaterna. Sjögren sade: Kungen sade: pryggen shall boot, men de höge officerarna ville ej få boot den. Då tog Kungen sin sabel och slog i bordet att krigaren gick mitt utif. Då blev före de ridda och Kungen fick taga bort prygeln. Konung Oscar II var betraktad mest som en hafslan fin och blank. Ja, man tyckte igenting om honom annat än han var fin.

Carl 15de dödsång:

Fja, städerna flaggor de svejde så högt,
Till mer ifrån Skine ett budskap der konn,
Att Sverige liksem Norrige hier mistat sin.

Kung.

De förl. Uppsala, född 1825. När de hade fått prygga, var linnelyxorna de hade på, mycket blodiga i hittorn, och sedan skulle de gå in och träffa förra nattet hos kompanichefen. Ja, de allra sista och Uppgoda 173m
Bilfingeren!

Soldatliv.

Engammal gubbe i Högestad. f.d. soldat Pål Jäf f. omkr 1770. han hade varit med då di skåd uppe i Leipzig förflytt med linnekulor och katekeser. Han var allt de körde över folket så att toomarna sveptes omkring hanu - tijuler. Han blev 90år gammal och avled omkring 1860 i Högestad, han si gott som svalt ihjäl.

Andra här berättat följande: min morfar Bolla Berg f. 1831. Hemskeone föro fram mot allmagen i Lyckland som villa fjurar. En soldat från Långbrog, Höwestad socken, kom med några andra fältslagare in i en bondstuga. Kvinnan var ensammen med ett litet barn. Kvinnan gick och gönnde sig. Hon hade stått och känat smör. Soldaten tog barnet och satte det på kvinnoditt i kvinnan. Hon ångra sitt brått vid hemkomsten och tvintes bort. Hon kunde ej förlita sig själf för dum hemske tilldragna 1812.

En annan (grund berättare) pistol att denne ageringsmannen var en soldat från Växstad. En gubbe i Djurö, Haberod, sade: att hans farfar hade varit med i Tannen. De hade protatis med sig hem. De satte dem först i utkastator i Vingjevän, och då först efter detta förtid men allt ordna protatis i haver (trädgård). Jones Alströmer har sannolikt ej förtillt hur protatis skulle tillredas.

Famnöderhändel i adlingsvona skulle de ligga och mämnas i sin grifte hemme.

En i Hushållningsförbundet i malmö föllse ytter
1828, att det kan diskuteras huruvida de skulle befrämja
potatisodlingen eller tobaken. För sin del ansig han att
potatisodlingen icke har någon betydelse, men däremot
skulle man möta mycket om tobaken ej upphöjdes,
men brist på potatis ansig han ej vara ej mestig nötur.
Regeringens riksdagsläremöte (djärförmöte) har jag
shöldrat i enat ställe, se sidan 251. Det var brukligt att
soldaterna då de kommo från Fredörra, hede de köpt för
öre kuhör och hede han till de utmärkande bonen. När de
kommo sprang de smä minderåriga bonen och skulle möta
"far" för att få en keha, men Berg had drochit upp pengarne
och hade ingen keha till sina mitlade bon. När drängarna
togo stigja i lörjan på 1870 talet, to di si faro masiehj,
och skjuts till Fredörra. Kronans postavläge odlbar och
soldaterna hemma ställde dem i den lron. De hude att
skriv med sig. En griffbörd, ett stycke svart gläck, en ost,
och en legal brännvin. Förs att ej kropralmen skulle bli fört
höga mot dem, fingo dessa kromonaten och man lösade
på dem. Det heter i en kemirowsweise från 1870 talet:

Om mooronen tel 5. Raveljew böjer gi;

Då ger vi ner till krograven för att snappane borta.

Sedan fingo kropralmen gå till deras skrin och hjälpa
(1) solvet sennast broder till Berg, var en större gyllene mun bede
alltid hem en keha till sina bon. (Leuven 48 barn till Berg)

egom linsa innehållet. En kropral Ulberg iförgestad 1811,
ställde sig in med befjet, att han fick vara kropral.
Mycket givrig. Han ledde en ekjuts som körde upp till Fredörra
under snölet och finde med denne han rofats. Han stal
hela säckar åtor. En gång under vintern på 1850 talet
sade Ulberg till kvinnan: Torga var här du hänt
monosäckerna. Denne kropral gick bort till Benestad
på 1840 talet och öva bondöner i exorsis på logen, på det
att de skulle ej sva bortbytta när de kom till Fredörra.
Fräntom gästabudmet deghen fick han en halv tunna råg
av varje kond och vägga kaffor mkt, gästarör och flödler
och råhet gläck, plus mycket mynt. Krogr fanns i Stora
Herrstad. Dessa salddes droho, sju resor vände in
i Högestad. Om vintern gingo de till Ulberg och hine
brod. När de så skulle vid gärden ha saldt trosa, så körde
Ulberg det, tog pålen och körde till Högestad och sätte.
Så fingo de bonja lön på mynt, frysta och svälta och tigges.
1884 var det 800 man i gamla Kvarnen i Göteborg. En bro-
schyr tryckt, mycket gammal, hade undertecknades fritt af
en komrat, men jag har sett den förstads. För hette det:
Kvarnen byggdes 1793-94 och var äfsted att kyrkorna förutor
munkar 140 (ett hundrafyratlo) funktour. Ett riktigt herem,
nej jag tog fel. En artillerist hade ej ensan alla.

barn; ha för kagor fick Ni & Ni fick vär kagor. (slapt.)

Sannolikt varo de busteror till 140 eller 180 man.

På 1890-talets början önska äldrigorna, röntöringen

Thorsson sit där pepparen väver, eller alltsäkert till ett
annu avsmarre ställe. Jag tycker äldrigorna som ombe-
sörgde denna plats för 140 busteror, klost heft gjort

Thorssons sällskaps 1884 till mänskapet på kasernen
om, att en sade till en annan: här jag ligg hos din
kvinnan så shall du få ett huvud brunnvin. Detta till-
ställdes. Den vise som pojkeno sjöng på 1870 talet

i Baldinge hette det: Vad shall man göra?
ja, vad shall man göra, ja, vad shall man göra med de
flickorna sva. Ja, den shall man göra, jo, den shall
man göra, jo, den shall man göra vackra gosse uppå.
ja, vad shall man göra? ja, vad shall man göra? ja, vad
shall man göra med de gossonas svu? Jo, den shall
man bra, jo, den shall man bra, skjuta och märcha
uppå konungens gerd. Torkända äldrigorna hade kon-
kasernen i Stockholm. En qubus från Hertigöland
vid namn Reich kom upp på kasernen och bad få lyxa
där ett par nätter. Detta tillställdes. f. anm. 1815.

Han hade tjänat där dess utgående befäl mäss kommit
till Regementet. Han skulle gå och ligga sijlp af de geur-
la: Major Torpedie och tockare. (Tjymistaren.)

Han saade att de varo på gull med has i kasernen för
hans tid, att de gingo bort i häset å väggen och posste
en del has af phjutan över glöderna, men de många
flammona hade de redan äldrigorna i Regeringen
redan fått hand om. Han tänk om att högförbogalna
läjtnantsbrackor smög sig framom hornen mitt för
högvakten, och di posten vände om bestade de fram och
horn för längt innan vaktspesk: I gevär! Det skulle
skrivas på 40 stegs afstånd. Detta var vanvördnad af
vakten mat af förvördnad, han blev sunnåd och en puts-
länk som stod i rummen skulle sättas ut i korridoren och
fåt kunde ej försöks med mindre än 25 prygel.

Första man skulle hella delikaten och en konstapel ska.

Måstan efter huvar näktombyte skulle sätta pryg-
gel för sikh förselce. Mot slutet af prygelstraffets
upphörande saade kapten Reimers till konstapeln:

När skall konstapeln besätta att det är ej ett etiske
träd han pler på. När konstapeln hörde detta, lämnade han
slagen, annan skulle de ju sliga alla krafter. När någon
gjorde sig bland konstaterna förlägg till stol väjet, tog
rumskuratorn och lade honom på putslänken, sätta
höll honom, medan andra slag honom, ned portepuer,
lifremmar och hoppa till de tyckte de ville ej bli
mer.

Tid satt sand 1885.
Mm

Om födelsesefternmiddagen om vintern skulle pressen-
ta skura siner gata skinbyxor, en länkt sattes på kisen-
gården 1884-85. Man doppa byxorna i en bulja och
tvila dem, sedan plocka med en skinborste. Detta
oltz gick bort 1886. Tidigare skulle man blanda
hovandra i rörfoten. Bahjuts. Man stod och böjde
sig, medan karreton strök blandsvarta på och blanda
rörfoten. Sedan skulle den blanda hjälpa den andre.
Om kvällen gör hovitard om vintern lig var i sängarna
och berätta historier. Andra gick sig i lug och spela
kort om pressningar. Andra lig och undrade vad man skulle
taga sig till sedan man fått afhed. Haga arbetstjänste.
Det är möcht ut, men utvärder ges gis. Senare tidus
husarer och tollister kunde ju ej gå och ligga, ty
Länsmännen tog dem, mena ligende dock till att
höjji med. När de skulle ha Regementtsjänster
i långa bed, var det brukligt om hästarna som ledd
fölle schrytorna. Ginga de och gömde sig nioon, blef
dåme, rusnad också. Ingen undslapp af pressningarna.
Omkring trettio men stod och håll en kanon pressen-
ning spänd. Offret miste gi upp i pressenningen
och ligga sig reklaag, och hitta sig utträckt. Detta
var en djärvvalseh. När de råkna: ett - a

tre - a, tre aa a, vid sist pressningens spände de
pressenningen häftigt att de som varo lätta flög
högt i luften. Sa passade de på att han fäll på press-
enningen igen. Han skulle fyllas 2 a 3 gångers.
Var det nioon som de miste tiga med vald i filtern
blef den rankad på filtern när han kom ner. De ryckte
filtern fram och tillbaka, att den liggande flög ¹⁸⁸⁵ anträng
som klor. När de råkna var det läst st. Se vidare historien
en del befäl hade man skapet åhmann till. kapten Reimers
(batterichef) ⁶te Batteriet. Blf Major 1886. (Snaggla.)
När han skulle sätta Nord. död.

Batteriadjutanter ^a 6te Batt. Styckjunkare Faser (Fasern
blarf, gipp-jan. lingfotad.

Batterichefen fra andra batt. Kapten, + mörskapp.

Major Ryding (springaren.)

Major Bratt (kupphofbakan) liter.

Löjtnant Theander (tråshoanders.)

Löjtnant Stålfoos (50 öringen.)

Styckjunkare Wagner (hästan.)

Löjtnant Starkvist (doggen.) brednäend.

En del manen har jag glömt. Fåldre tider hade både man skap
och befäl åhmann af man skapet.

Man skaps åhmann: N:o 11. Gulbæn. N:o 19. Blåsäterskrakan.

Nr 23 Lilla flätlussen, Nr 24. Stora flätlussen.

Nr 32 Schneider, Nr 38 Champis, Nr 43 Stéhen.

Nr 46 Lilla Blåssja, Nr 35 Stora Blåssja.

Nr 21. Nose med det röda hækelset.

Nr 92 storhuv. De flesta har jay glänt.

Styckjunkare Frendin (Kutjörden) i Rya Nabbe.

Mallekkojsaren. Leboretonie Styckjunkaren (Kutgabben)

Styckjunkaren i sjuhuset (Kisses.) Han hade blifvit
opererad för hemorhejder förr minnen är tillbaka:

Kvinnan hars dottor, tig en idag och nu i morgonen.^{hadé hon} sagt.

Fältrådshamn Styckjunkare Ummarberg (honor.)

Nr 47. Sagoren. Han 1884 glöndes dessa vänner mer och

mer. På Tyska hed vid Regementsöfningarna, om nioon
av manshuset gjorde sig förlitlitt misslyckig före 1885,

tog de andre honom och sette honom på en sten, si
fick han rida genom batteriets fältgata. En gang hade

Styckjunkare Wagner (herran) gjort sig misslyckig också.

1882. Manshuset tog en skottkära och hängde på stängen,
gick genom fältgatan och ropade "Kära på stängen."

Styckjunkaren sprang ut och befästade din sätta huvan
på sin plats och tige. Två af manshuset fick mörk
orsat mot de kommo till Göteborg. Om kvällerne
var vi kom från polkrättningen och hade åt lit, så hade

vi var sitt groppbörd medverk i handen, som visades åt utan
skulle ha aldr bita i vid andra tillfällen. Det var stort som
ett Hörs viner börd. En sådan till middag och en till
kväll, sannen förore van morgonen till kaffet. Folk
stod på gatorna kvinnor och barn och sade: "Vi gif sig en
kusa." så hastade husen bort på gatan till den.

De gingo i hårönen och sålde hukor och tolv och blank-
svarta. Samt sålde romantlöper.

Vid kommville sonliga färger bevisade han snyg, men
andra inte (Kaptener). Blås och lös till brumpetepriset.

Så efter kommville skulle friheten ställa upp sig och ha order.
"Högl larm blåses, skall friheten uppeställa sig här bliffta
till valt men med lägermössa. Höger västvärn mörck.
Stallmarkerna skulle vid larm sätta frihetens hästar.

Fällda tider gick manshuset ner vid hamnen och vände kolletten
med tyget utför och arbetet ner hamnlusarnas befäfde
tyg, och förtjuna präyer till brunnar. 1884 slog en a
tordjebatteriet ihjäl en annan med en klinsten på pun-
met. De hick blifvit oväner. En ordförande (rekryt) 1884
Danielson, knäppte ner bygorna på rummet och visade de
stora rullarna i lön efter klatraren, men att giv
till higs för sändt ner löslost. Det var förbjudet, men
den ena borparens hækor gjögona ur den andres.

Bra

Omkring 1850 hade min farbro Lennart gått in till Bergs. Berg var ej gift då och tagit mer det rådande flicket ur skottstenen och strökt sista på det som Berg var borta. Inger Blanka hade sett det. Berg tyckte det var tråkigt, de varo ju bröder, i Högstad varo de båda soldater.

Berg trodde ej annat honom, men han sa till förfat Mållberg, kom in skall du få se, som broor har gjort.

Mållberg tog och rapporterade honom och han blev dömd till 25 prygel i Mjärd. Lennart fick befrining, sa Blanksan att ge me Mållberg ti stan och ta på pipan. Det märkt ha varit ett tråkigt sällskap den gången, men de skrattade ej igår 1925. Jag troar att det blivit vanligt för Mållberg att gå en mil i sällskap med en person, i sändtärende, i vira degar.

En kapten vid Södra Skånska Infanteriregementet, sade till de som skulle gå in till Regn. på 1860 talit, att de borde ta sig man efter man och kunniga framska affärer. Skånska tog en man i Baldvinje (Davoust) och en i Högstad (Dir och). Om jälome var det brukligt att soldater och dragoner skulle gå och se om sina rotkällare. De gingo de flera kvällar till fyra fästber och mycket runt, men Berg hade Högstads gerd på att han fick intet. 1886-87 var vi och reste skattaför

i Hovla socken i sex dagar. De sköt på gamla hundar med de Krupphå, och hade med ett par hundar skott ej träffat mer än en koronmygning och ett hjul, men färgpubbene varo alla genomborrade med smikular. Vi gingo in i kyrkan, på loftet låg helgonbilder, någon lade dem i gluggen, så att det gick ut fram de låg och tittade ner. En ressina tråsiga salor uppförde stiglåne och hela spå predikstolen och kyrkans nummer i leflan var i fauns i palmleafen och mycket annat skoj.

Om vinteren skulle vi leda i Göta, ej i en basing. Af gamla hundar töre, pinnar. Gatorna varo sista komma för falk, men torrgatans och fillystan hade trafik onsögor och lördagar. Härsta spårvagns fauns och telefoner infördes 1885. En telefonlin förevirades 1885, som hände sätta after vad ej var fört telefon, i Göteborg.

Värnarens kom lyckas värla en artillerist på 1884-25 år men tidigt 40 kronor. Då artilleristerna gingo till mittvarden i garnisonskyrkan, hade de icke land kyrkespree i fästhan med sig, men det var ej misstag, som besiktade kyrkan. Kyrkoföraren snedt ju på, men de äfgeja varo fort riknade. Flammarna gingo i kyrkan och satt på läktoren och med ögonen kurtisere åt till hästarna.

En bergerant kallades (gratan) ögonen man. En Styrkjunkare Götensten kallades (gödelgrop).

Det talade om 1885 att engelsmännen skulle kriga med Ryssland i Östersjön och man skapet annönde sig, en beredning skulle sättas till Gottland om de fick rera dit. 1878 talde i en broschyr: 1917 är, so då i verlden leva får, en stjärna skall hon få se på samma tid, såsom en prisgivatjort skall den vara vid, Kristenhets med ett stort krig, med mord brand och tyveri, lögner och bedrägeri ibland all man, skall döjspridas både från vatten och land, sjöman i vatten uppgifra sin ande, ändock i verlden sådans kung ej, han undanbok alls ingen hittar ring etc.

1882 års bevaringsvisa heter det:

Om Tysken vill försöka att uttala freden blott,
Så skall den arme ståkeren ang fä sin pena blott.
Då skall vi honom prygla, att han blir bra och bli,
Då till vi nog ha krafter, vi vill försöka ju.
Det föro är även anförd, verdshrig.

I Uppsala Akademie åskrönika 1890.

Tyskland gjunt åhor sig mittkristen,
Och missnöjet åhor sig med sedan socialismen --

Om Ryssland heter det.

I Ryssland var stöd attlit och arvlikt,
Snart spränges vil pauren isir det är trålit.
Förtrycket ej stöder en konfektion,
Och slutet är visean här revolution.

Det samma bid kunde olt om kung Oscar 2do.

Då Amerikanska kommo hit med John Ericsson, så skulle han haft syttat, att de kunde ej få en officiel emottagning, eftersom de kommit från ett land som ej hade kriktats -
vare staten som åtar likam i aldrig sätter. Uppfinningar af svenska anses af hög-
gern värdelös, endast kungekronen kunde ge glans åt
staten. Men detta fikk kung Oscar ångrar. Det heter:
Då John Ericsson han blef välkomst i år,
Blef förd hit till Sverige, till sitt hemland olt hära,
Då kunde sig kungen se trött och så stolt,
Att han vid den fallfesteren alls icke mätt.

Som man ser af det segda, blev ju tillfället så gynsamt
att man kunde böja kriget förr än beräknat, eller 1914,
tre år tidigare.

1848 varo salder från Högestad och Väberöd m. fl.
orter i Skokloster. En soldat från Väberöd, Åke Stolz,
hadé vänt sig om på vägen utanför Väberöd, och sagt
gritlade: Farvel nu, nu för vi väl alltigår
varandra mura. Då slälet nöta vid Hanhammar och
sade, att det var saldet Lön som sagt dordun:
En gammal stakor i Högestad, född omkring 1810, sade:
Napoleon hadé sagt: hadé jag haft Götet tilleri på
skole ja tad ingj' hela verlden. Cardell skid upp Krypsi
förra, me Götet tilleri, lämnekulor och kattkvar. Min

163.
83

En lagtrubbat ölmärskold, hade namnet: handspiken.
Den stäng men, svenska kanonen med hette hand-
spiken, lång och smal. Den truf manet.

En sergeant Holmgren: Spiken am.

Hjelbjuhuse Holmgren: Kälven.

Artilleristen: Torskar, Stosken, sängen, knallen.

Min fana är både gul och blå,
För kung och folk och Fädernesland.
Tre gyldene kronor de står där uppsö,
För fenan skall häras af trogen hand.

2.

Och kommer det ryes till Danmark fram,
För kung och folk och Fädernesland.
Så skall han gå strök och gå hem med skam,
För fenan skall häras af trogen hand.

3.

Vid Narva så hlef det de Svenskars sed,
För kung och folk och Fädernesland.
Att ryssar vält, men Swensk slir ned,
Om fenan hon häres af trogen hand.

Se sidan sexton.

Born

164.

83

En lit af en artillerist-visa 1884. i Göteborg.

Det hände sig en gång i Göteborg, fallera,
Då jag med min kärlek tog in en borg, fallera,
Den borgen var ej stor, men den var stark, fallera,
Den var beliggen under flickans särk, fallala, falla lef,
fallera.

Ordspår:

Då en artillerist hade utsikt till att komma åt
förla: "här ska stissa ja".

"Det är en marrodös." Annäler sig sjuk, utan
att vara det.

"Engel bondprål."

"Jag skall gifva mig ut på konvissen."

"Jag fick mig en smäcka (fastmo) i kväll."

"Vi fick en siktig galning." Det soppa till
måndag, ty kolbhetjäningen hade du dryg
icke lyckats att stjäla kättet. De stilo
kättet och sålde åt civila och hupte bränvin.
1870-talet.
se sidan 170.

Born

Militärviseor.

Ett Malmövisa sedan 1872.

1.

Fäck på pliekhan som snyckar och gråtar,
Och på makan i hembygdenstjäll.
Bråda längta och vänta oss åter,
Tänken itar till oss härsje kväll.

2.

Tyra minader äro väl länge,
Det är sent men det går väl ändå.
Och prisvekt äro nittarna länge,
Fast vi står blott i timmernas trå.

3.

Dock, vi må icke plaga, vi befria,
Bähr frihet och attmörkt befäl.
Såt oss sojen i glansha begravा,
Och låt modet uppflyva vår själ.

4.

Du är knipman, nu tapper och färdig,
Att förvara din konung och land.
Ty fröntan så är du ej värdig,
Att få kallas en son af ditt land.

5.

Sveriges son om en dag på din bana,
Ligger gömd uti framtidens natt.
Då ni stolt veckla ut Sveriges gana,
Denne beligale gana, vår skatt.

6.

Då som tappre soldater vi st. ida,
Minnes fädernes trofasta ord.
Vi vill kämpa, blöda och bida,
För vår konung och fädernes jord.

7.

Dock förtan att blicken skall tås,
Skall vi säga o. fosterland: här.
En hjertan som inte kan sires,
Endast döden är hvad det begär. Slut.

Den svenska soldaten.

1.

Soldaten han ålaster sin kung och sitt land,
Glad lifvet gör hysse han vägar.
Med kniv i bröstet, muskoten i hand,
Mot tusende döder han läger.
Svenskt mod och svenska stål ta si litt icke rost,
Den svenska soldaten, han är ju på sin post,
Verda? Det är swensken som frågar. Vänd!

2.

Och skallar trumpetens till uppbrott - Valan,
Stridsrustad står Nordmannahären.
Den vet hvilken hjälte som givnade förr ann,
Och Leipzig den minns och Grossherren.
Ja kommer virovan i skattkällan gång,
Det har ingen fara, fast freden är länge,
Ej klicka de svenska gevärern. Slut.

Se sidan 78.

Sveriges Farra.

1.

Derved jag svartefanan, Sö høy och allvers om,
Och ärafull är benan, som hon har vandrat fram.
Hon ha vid Lutzens bälje, Hon har vid Fredrikshald,
Fäljt hjälte till seger, Känn i deras fall.

2.

Jag vill och troget följa, Med dig i lust och nöd;
Och klypa stridens bälje, Till seger eller död.
Må österns vilda hajar, I stormen trängs hing dig,
Med gult och blatt du rajar, Tillass; förgöt ej mig.
Må österns vilda hajar, I stormen trängs hing dig.

Slut.

Hans

1.

Visn författad av en Fjörje!

Hör du min lilla flicka, jag sände dig en sång,
Förlat mig att jag friget, dig om för första gång.
Ja, vill du med mig knyta, det ämna kärleksband,
O, ämnaste min flicka, kom påch mig di din hand.

2.

Ty du minna tankar på länge sväfvat här,
Kunthän jag än må verka du bli der ständigt härs.

3.

Jag såg ditt milda åga och så din roselind,
Du kunde mig förtja, ack om du varc min.

4.

Snart stunder klyfta kommaen, med mycken lek och sing,
Flett roart sig i verlden, med sine nöjen ring.

5.

Men alla i som frojder, i glädje utan tal,
Kort lif kan snart förändras och bli till roog och kval.

6.

Här i den paleka verlden, hur lett det förriggår,
Att fari en gryning fela, i sina unga år.

7.

Det har jag fått erfara, jag glömde hort min Gud,
Jag lydde ej förmanning, jag brät det ejunda bud.

Hans

88.

Gud hjälpe eder ynglinger som uppijordur gå,
Glöm icke eder skapare, i edra armar är

9.

Bed Gud att han er hjälper uppå den rätta stig,
Så shall du undga snaren som liggas ut för dig.

10.

De ährar fält och ingor, som nu en liten tid,
Gör skördar, blomsterfägoingar, till mens hans nytta, friid.

11.

Snart undergå förröding, sång fogeln skyndar bort,
Den kulan mittan liggas, och höstens deg klar kont.

12.

Ja, om jag kunde skrifa, en enkel soresång,
Så skulle jag det göra, just nu för första gång.

13.

Jag sitter innestulen inom den längre min,
Och får min mat af andra, likt fogeln i sin bur,

14.

Snart stundar mörka hösten, med regn och stormig vind,
Då blommorna kortsissna och skölden samlas in.

15.

Snart äpplet har sin mognd och löpren falla af,
Och mängen växer fleska, får hvila i sin grif.

16.

Nu slutar jag att skrifa, till dig min lilla vän,
Men ett upprightigt hjärta, jag vill dig ge ifra än.

17.

Förlut mig att jag vägrar, så här begära dig,
Franska du är troleftrad, jag då lyckönska dig.
Slut.

Dödspråk vid Göte Röällie 1884.

Skåningarna kunne ej hanna för drattningar
Ty de sägga: hora! hora!

Den skånske góhen sitter på lagårstaket
och ropar: Kalarium! Kalarium! De
troddle att kruhan var góhen i skåne.

Befälit i rekrutskolan: Yrkryggar.
Jen
Bappijochar.

Löjtnant Hammarberg i rekrutskolan 1885:

Ja, ska därföl i min sjil, salta och peppra tor.
En kapten! Konstapeln sittar som en alika på
hösten. Konstapler till rekruterna: hvad har du
arbetat med innan du kom hit? Rekrutter:
Skomakeri. Konstapeln: ja det kunde ja je mi dypches
vinn